

Szilágyi Péter Esterházy emberi nagyságáról
szól
(Fotó: Laky Erzsébet)

A felvidéki magyar hitvallóra és mártír politikusra emlékeztek a Csallóköz szívében

Értékes gondolatok, ösztönző beszámolók, az elhangzottakat alátámasztó fényképek s megindító sziklaszilárd hit. Ez jellemezte az Esterházy emlékévi zárórendezvényét Dunaszerdahelyen.

Az emlékünnepe Esterházy János halálának 60. évfordulója alkalmából és az Esterházy János-emlékévi tiszteletére meghirdetett szépirodalmi és esszéírói pályázat eredményhirdetésével és díjkiosztójával kezdődött a Vermes-villában. Nagy Erika, a SZMÍT képviselőjében elmondta, hogy olyan pályaművek beérkezését várták, melyek Esterházy János életpéldája, erkölcsi magatartása, mélységes emberszeretete, a tolerancia, a nemzetek és nemzetiségek közti testvéri szeretet értékrendjének irodalmi lenyomatai; illetve olyanokra, melyek a korunkat is jellemző agresszív, szélsőséges, valamint nacionalista és intoleráns megnyilvánulások, továbbá a globalizáció veszélyeire és a hagyományos európai nemzeti-erkölcsi-emberi értékeket fenyegető jelenségekre, visszasságokra reflektálnak.

Az Esterházy János megemlékezés főszervezőjeként a Pázmaneum Polgári Társulás nevében Karaffa Attila, a társulás ügyvezető elnöke köszöntötte a jelenlévőket. „Ebben az emlékévi nagyon sokan bekapcsolódtak Esterházy János méltatásába, az ő munkájának a továbbadásába, az ő eszmeiségének és mondanivalójának a megértésébe, hiszen szükség van arra ebben a korban is, hogy a különböző nemzetek, a különböző vallások között találjunk

egy közös pontot, amely összeköt bennünket” – fogalmazott.

Hajtman Béla, a Szlovákiai Magyar Írók Társaságának tagja a pályázatírók számát illetően kifejezte örömét, majd köszönetet mondott a díjakhoz hozzájárulóknak. Ezután következett az értékelés, mely során Tózsér Árpádnak, a bírálóbizottság tagjának szavait Bugár Gergely Esterházy akadémista tolmácsolta. Tózsér Árpád az értékelésében leírta, hogy 31 pályázó volt, majd kiemelte, hogy az író-olvasó közönség egy részének figyelmét e pályázati felhívással sikerült a szlovákiai magyar történelem jelentős személyére, Esterházyra vezényelni. A helyezéseket Nagy Erika ismertette. Első díjat nem adtak ki. A második díjat dr. Kiss László érdemelte ki és ketten végeztek a harmadik helyen: Tamási Orosz János és Lokonyi Imre (Marosvásárhely).

Szentmise és koszorúzás

A megemlékezés ünnepi szentmisével folytatódott a Szent György plébániatemplomban, melynek főcelebránsa főtisztelendő Marton Zsolt, a budapesti Központi Papnevelő Intézet rektora volt. A rektor úr szentbeszédében Marczell Mihály és Esterházy János életpéldájával buzdította a közösséget.

Ezt követte a tisztelet koszorúinak elhelyezése, először a templom falán található Marczell Mihály emléktáblánál, amit a Fő utcai Esterházy János-emléktábla megkoszorúzása követett. Az emléktábláknál a Nemzetpolitikai Államtitkárság, az Esterházy Akadémia, a Pázmaneum

Polgári Társulás, a budapesti központi szeminárium, az Esterházy János Szülőföldjéért Egyesület, valamint Dunaszerdahely Város Önkormányzata helyezték el az emlékezés koszorúit.

Múltunkból tanulni kell, jelenünkben viszont cselekednünk

Az Esterházy emlékévet lezáró rendezvény ezután újra a Vermes-villában folytatódott, ahol Karaffa Attila köszöntötte többek között a Nemzetpolitikai Államtitkárság képviselőjében megjelent Szilágyi Péter államtitkár helyettest, A. Szabó Lászlót, Dunaszerdahely alpolgármesterét, Paulisz Boldizsárt, az Esterházy János Szülőföldjéért Egyesület elnökét, valamint Molnár Imrét, a Pozsonyi Magyar Intézettől.

Szilágyi Péter helyettes államtitkár a magyar kormány és államtitkársága nevében szeretettel és tisztelettel köszöntötte honfitársait. Emlékező szavait Radnóti Miklósnak a II. világháború legpusztítóbb szakaszában született Töredék című művéből származó részlettel vezette fel. Kiemelte, az az embertelenség, ami akkor megtörtént, csak azért volt lehetséges, mert az érintettek különböztek a többiektől – vallásban, népcsoporti hovatartozásban, életről alkotott elgondolásban.

„Esterházy János is más volt. Más volt, mert töretlenül hitt a kereszténység egyetemes erkölcsi értékrendszerében. Más volt, mert hitt abban, hogy ember és ember között faji alapon nem lehet különbséget tenni” – hangsúlyozta a helyettes államtitkár. Míg sokan úgy vélik, hogy egy

erőszak, hitetlenség, illetve gyűlölet irányította világ ma már elképzelhetetlen, Szilágyi Péter kifejtette, hogy a „21. század elején is emlékeztetni kell magunkat arra, hogyha csak egy pillanatra is elengedjük egymás kezét, ha hagyjuk, hogy egységünket megbomlasszák, nemzetidegen eszmék és ideológiák férközzenek közénk, akkor arra a szenvedéssel kikövezett útra léphetünk, mint a 20. században. Múltunkból tanulni kell, jelenünkben viszont cselekednünk, hogy most és a jövőben is példát állítsunk a minket követő nemzedékek számára!”

Emlékeztette a jelenlévőket arra, hogy egy olyan emberre gondolunk vissza, aki a 20. század pusztító történései alatt, megalkuvást nem ismerve, sziklaszilárdan harcolt azért, amiben hitt, s aki akkor is véleményt mondott, mikor sokan inkább hallgattak, s aki elismerte a más népeket, de szenvedélyesen szerette magyarságát, s mindezért köszönet helyett börtönbüntetés, halál s a mai napig elmaradt rehabilitáció jár(t). „Nekünk magunknak kell Esterházy Jánosokká válni, mindannyiunknak!” – fogalmazott a Szilágyi Péter.

Paulisz Boldizsár bemutatta az alsóbodoki Esterházy János Zarándokközpontot, s annak történetét. Elmondta, hogy a központ létrehozásában az összefogás, az őszinte barátság s az Esterházy által az utókornak „üzent” hit vezérelte őket. Az Esterházy János Szülőföldjéért Egyesület elnöke előadása végén elmondta, hogy március 18-án Székely János püspök úr érkezik majd hozzájuk misézni, szeptember 15-én pedig Esterházy János „hazatérésének” első évfordulójáról emlékeznek majd meg Alsóbodokon, s hozzátette, hogy jelenleg a felvidéki mártír politikusnak még nincs harangja, de nagyon szeretné, ha erre az alkalomra már lenne.